

Sygn. I C 25/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Beata Kopia
Protokolant:	sekr. sądowy Anna Karwacka

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2015 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. H.**

przeciwko **(...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. i Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.**

o zapłatę

- zasądza od pozwanych (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. i Towarzystwa (...) i Reasekuracji (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda K. H. kwotę 17.017,42 zł (słownie: siedemnaście tysięcy siedemnaście złotych 42/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01.07.2011 r. do dnia zapłaty, przy czym zapłata dokonana przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego pozwanego z obowiązku zapłaty na rzecz powoda do wysokości spełnionego świadczenia określonego w niniejszym punkcie wyroku;
- oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- zasądza od powoda na rzecz każdego z pozwanych koszty procesu przy ustaleniu, że powód przegrał niniejszy spór w 94%, pozostawiając szczegółowe wyliczenie kosztów procesu referendarzowi sądowemu;
- nakazuje ściągnąć od pozwanych solidarnie na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Słupsku kwotę 870,72 zł tytułem kosztów sądowych, od uiszczenia których powód był zwolniony.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt IC 25/12

UZASADNIENIE

Powód, K. H., wniósł przeciwko pozwanym, Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W. oraz (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S., pozew o zasądzenie:

- kwoty 80.000 zł. tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 120.000 zł. od dnia 29 października 2010r. do dnia zapłaty z zastrzeżeniem, że zapłata powyższej kwoty przez jednego z pozwanych zwalnia pozostałego do wysokości zapłaconej kwoty na zasadzie odpowiedzialności in solidum;

- kwoty 18.794,78 zł. tytułem utraconych korzyści wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty z tym zastrzeżeniem, że zapłata powyższej kwoty przez jednego z pozwanych zwalnia pozostałego do wysokości zapłaconej kwoty na zasadzie odpowiedzialności in solidum;

- kwoty 1050 zł. tytułem zwrotu kosztów leczenia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty z tym zastrzeżeniem, że zapłata powyższej kwoty przez jednego z pozwanych zwalnia pozostałego do wysokości zapłaconej kwoty na zasadzie odpowiedzialności in solidum;

- kwoty 977,65 zł. tytułem miesięcznej renty płatnej do 10 – tego dnia każdego miesiąca z tytułu pogorszenia sytuacji życiowej z tym zastrzeżeniem, że zapłata powyższej kwoty przez jednego z pozwanych zwalnia pozostałego do wysokości zapłaconej kwoty na zasadzie odpowiedzialności in solidum;

Wniósł również o zasądzenie od pozwanych na swą rzecz kosztów procesu.

Na uzasadnienie podał, iż w dniu 20 września 2009r. podczas zjazdu tyrolskiego uległ wypadkowi na terenie parku linowego w D. C. w miejscowości S.. Wskutek błędu instruktora, będącego pracownikiem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., spadł z platformy umieszczonej na wysokości 5,5 metrów i doznał kompresyjnego złamania trzonu kręgu Th 12 kręgosłupa oraz złamania kości piętowych. Nabawił się również siniaków i krwiaków. W wyniku doznanych urazów został przewieziony do szpitala. Po jego opuszczeniu powód był unieruchomiony, wymagał stałej opieki osób trzecich, pielęgnacji przeciwodlehynowej oraz przewijania. Nie mógł samodzielnie poruszać się i korzystać z toalety. Założono mu gorset J., który znacznie ograniczał jego ruchy. Odczuwał też silny ból kręgosłupa i pięt. Doznane urazy negatywnie wpłynęły na psychikę powoda. Obawiał się, że nie powróci do pełnej sprawności. Wypadek miał też wpływ na jego standard życia. Stał się bowiem osobą ponurą i przygnębioną. Tymczasem wcześniej, przed wypadkiem, uwielbiał aktywnie spędzać czas, wspinał się, pływał, jeździł na quadach. Urazy, których doznał w D. C. wykluczyły go z większości dotychczasowych aktywności. Wskazał również, że często budzi się w nocy, miewa koszmary, co świadczy o silnym przeżyciu psychicznym powoda.

Dodatkowo wskazał, że przed wypadkiem pracował w (...) spółce z o.o. w P. na stanowisku doradcy technicznego ds. sprzedaży. Praca ta była dla niego źródłem satysfakcji. Wskutek urazu powód został wykluczony z możliwości pracowania w nadgodzinach, przez co jego dochody uległy zmniejszeniu.

Pismem procesowym z dnia 28 maja 2012r. (k. 275- 281) powód rozszerzył żądanie, wnosząc o:

- zasądzenie od pozwanych in solidum kwoty 160.000 zł. tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 września 2009r. (od dnia zdarzenia);

- zasądzenie od pozwanych in solidum kwoty 30.071,68 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem utraconych przez powoda korzyści wynikających z różnicy w wynagrodzeniu wskutek zaistniałego wypadku w kwocie 939,74 zł. za okres 32 miesięcy, tj. od września 2009r. do maja 2012r.;

- zasądzenie od pozwanych in solidum na rzecz K. P. kwoty 13.500 zł. za okres świadczenia przez nią opieki nad powodem w czasie od dnia 30 września 2009r. do dnia 30 czerwca 2010r. oraz kwotę 2.800 zł. za opiekę nad domem powoda w okresie od grudnia 2011r. do dnia 30 czerwca 2012r., tj. 400 zł. miesięcznie x 7 miesięcy;

- zasądzenie od pozwanych in solidum kwoty 12.500 zł. tytułem zwrotu pożyczki udzielonej powodowi przez jego rodziców w okresie od dnia 15 października 2010r. do dnia 12 marca 2012r. na zabezpieczenie potrzeb powoda;

- zasądzenie od pozwanych in solidum kwoty 19.000 zł. tytułem zwrotu kosztów zakupu przez powoda pojazdu samochodowego niezbędnego mu do poruszania się w związku z utrudnionym korzystaniem przez powoda ze środków lokomocji publicznej;

- zobowiązanie pozwanego, Towarzystwo (...) S.A. w W., do zawarcia z powodem umowy ubezpieczenia kredytu, udzielonego powodowi przez (...) Bank S.A. w W. w dniu 11 grudnia 2007r., z klauzulą niezdolności do pracy, na kwotę 175.000 zł., wskazując, że wypadek z dnia 20 września 2009r. spowodował wyczerpanie sumy dotychczasowego ubezpieczenia, a aktualny stan zdrowia powoda uniemożliwia mu zawarcie nowej umowy ubezpieczenia;

- zasądzenie od pozwanych in solidum kwoty 600 zł. tytułem zwrotu kosztów zakupu przez powoda polisy ubezpieczeniowej za okres od dnia 1 stycznia 2012r. do dnia 30 czerwca 2012r., albowiem polisa taka została wykupiona przez niego wskutek wyczerpania sumy ubezpieczenia do wysokości 200.000 zł.;

- zasądzenie od pozwanych in solidum kwoty 27.659,64 zł. tytułem zwrotu kosztów umowy pożyczki zawartej przez powoda z Bankiem (...) S.A., koniecznej m.in. do opłacenia najmu lokalu, który powód zajmował w związku z przeniesieniem służbowym do pracy w miejscowości Ś./k P. (umowa najmu od dnia 1 stycznia 2012r. do 30 czerwca 2012r., przedłużona do 31 grudnia 2012r., kwota miesięczna 800 zł.), pokrycia kosztów dojazdu do pracy w odległości 400 km w jedną stronę, opłat związanych z obsługą kredytu, zwiększonych kosztów utrzymania z uwagi na pobyt powoda poza miejscem zamieszkania oraz kwoty 1050 zł. z tytułu poniesionych przez powoda kosztów pobytu w miejscowości J.;

- ustalenie odpowiedzialności pozwanych za następstwa wypadku, które mogą wystąpić w przyszłości.

Nadto pismem procesowym z dnia 18 marca 2015r. powód rozszerzył żądanie, wnosząc o zapłatę od pozwanych in solidum kwoty 27.612 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2014r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów wynajmu lokali mieszkalnych w C. i J. (k. 1074).

Pozwany, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S., wniósł o oddalenie powództwa w całości w stosunku do tego pozwanego oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

Przyznał, że powód, w dniu 20 września 2009r., korzystając ze zjazdu tyrolskiego w D. C., spadł z platformy i doznał urazów opisanych w pozwie. Nie zakwestionował swej odpowiedzialności ze skutku upadku. Wskazał jednakże, iż powód otrzymał w toku postępowania likwidacyjnego od Towarzystwa (...) S.A. w W., zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 40.000 zł., co rekompensuje doznaną przez niego krzywdę. Podkreślił, iż powód zdecydował się na najtrudniejszą trasę, pomimo, że nie posiadał ku temu fizycznych predyspozycji, nie miał dobrej kondycji oraz był otyły. Jednocześnie wskazał, że otyłość powoda w dniu zdarzenia przeczy twierdzeniom zawartym w uzasadnieniu pozwu, jakoby przed wypadkiem powód uprawiał sport oraz, że był aktywny fizycznie. Zakwestionował też twierdzenia, że wskutek wypadku zmieniły się społeczne i zawodowe role powoda.

Odnośnie żądania zapłaty utraconych korzyści, wskazał, że z zakresu czynności zawodowych powoda nie wynika, by obowiązany był on wykonywać prace związane z dźwiganiem, kopaniem i schylaniem się. Zatem doznane przez powoda urazy nie miały, zdaniem pozwanego, wpływu na zakres jego obowiązków zawodowych oraz na sposób ich wykonywania.

Co do żądania zapłaty kwoty 1.050 zł. zakwestionował, by wydatek ten, poniesiony przez powoda, był konieczny i niezbędny do naprawienia szkody.

W zakresie żądanej renty podał, iż po stronie powoda nie wystąpiły okoliczności przemawiające za uznaniem, że doszło pogorszenia sytuacji życiowej powoda oraz do zmniejszenia się widoków powodzenia na przyszłość.

Zakwestionował też roszczenie odsetkowe, podając, iż niezasadne jest żądanie zapłaty odsetek od dnia zapoznania się pozwanej z opinią W. S. (1), w której zostały stwierdzone błędy po stronie instruktora powoda, albowiem brak jest

dowodu, który potwierdzałby, że powód skierował do któregoś z pozwanych wezwanie do zapłaty konkretnej kwoty tytułem zadośćuczynienia, bądź odszkodowania.

Wniósł również o oddalenie powództwa w części rozszerzonej, wskazując, że jest ono i w tym zakresie niezasadne i nieudowodnione.

Pozwany, Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W., wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

Nie zakwestionował, iż powód w dniu 20 września 2009r. uległ wypadkowi w D. C. podczas zjazdu tyrolskiego. Jednakże podniósł, że żądania zgłoszone w niniejszym procesie są wygórowane. Wskazał, że powód otrzymał od pozwanego kwotę 40.000 zł. w toku postępowania likwidacyjnego tytułem zadośćuczynienia i jest to kwota adekwatna do rozmiaru krzywdy powoda, mając na uwadze, że uszczerbek na zdrowiu powoda wskutek tego wypadku wyniósł 15 % w związku kompresyjnym złamaniem kręgosłupa i 10 % w związku ze złamaniem pięt. Podał jednocześnie, iż powód przyczynił się do pogorszenia swego stanu zdrowia, albowiem z dokumentacji medycznej wynika, że w czasie pobytu w szpitalu w W. był on pacjentem niesubordynowanym, poruszał się bowiem z pełnym obciążeniem, mimo przekazywanych powodowi przeciwwskazań. Nadto podniósł, że dokumentacja medyczna wskazuje, że powód rokował pełen powrót do zdrowia, co przemawia za wnioskiem, iż jest pełni sił.

Co do kwoty 1050zł. podał, iż poniesiony przez powoda wydatek nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z urazami, jakich doznał w wypadku w dniu 20 września 2010r.

Odnośnie renty i zapłaty kwoty 18.794,78zł. tytułem utraconych korzyści, podniósł, iż powód nie wykazał, by taką szkodę rzeczywiście poniósł oraz, by pogorszyły się jego widoki powodzenia na przyszłość.

Zakwestionował również żądanie odsetkowe, wskazując, że przepisy o obowiązku zapłaty świadczenia przewidziane w ustawie z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124/2003, poz. 1152 z późn. zm.) dotyczą obowiązku zapłaty odszkodowania, nie odnoszą się zatem do świadczenia o zadośćuczynienie. Dlatego odsetki ustawowe od zadośćuczynienia winny być, zdaniem pozwanego, naliczane od dnia wyrokowania.

Co roszczeń objętych rozszerzeniem powództwa, pozwany wniósł również o ich oddalenie jako niezasadnych i nieudowodnionych.

Żądanie powoda związane z zapłatą na rzecz K. P. kwoty 13.500 zł. oraz kwoty 2.800 zł. zostało wyłączane przez Sąd Okręgowy w Słupsku do odrębnego rozpoznania postanowieniem z dnia 1 czerwca 2012r. (k. 363).

Sąd ustalił:

Pozwany, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S., prowadził w 2009r. park linowy w D. C. w S.. Obowiązywał tam regulamin korzystania z tego obiektu. Istniejące trasy w parku linowym zostały dopuszczone do ruchu przez Instruktora Dyscypliny (...) Alpinizm Jaskiniowy i Skalkowy (**bezsportne**, nadto regulamin, k. 179 – 180, oświadczenie Instruktora Dyscypliny (...) Alpinizm Jaskiniowy i Skalkowy, k. 183, k. 184, zeznanie świadka T. W., k. 263v).

Pozwany, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S., posiadał ubezpieczenie w związku prowadzeniem parku linowego za okres od 11 czerwca 2009r. do 10 czerwca 2010r., a zakres ubezpieczenia obejmował odpowiedzialność cywilną pozwanego w związku z posiadaniem i użytkowaniem mienia oraz prowadzenia działalności gospodarczej. Suma gwarancyjna została określona na 1.000.000 zł. na jedno i wszystkie zdarzenia w okresie ubezpieczenia łącznie dla szkód osobowych i rzeczowych.

Dowód: polisa ubezpieczeniowa, k. 109, OWU odpowiedzialności cywilnej, k. 396-409.

W dniu 20 września 2009r. powód wraz ze znajomymi przybył do D. C. w S.. Razem zdecydowali, że skorzystają z parku linowego. Powód zapoznał się instrukcją, przeszedł kilkuminutowe przeszkolenie. Zdecydował się na najtrudniejszy zjazd, tj. tyrolski. Początkowo bez problemów pokonywał trasę. Jednakże po dojechaniu do jednej z baz, odbił się od zabezpieczenia na pniu, przez co został odrzucony na linę z powrotem i zawisł bezwładnie między stacjami. Próbował wciągnąć się do bazy, ale bezskutecznie. Znajomi powoda przywołali instruktora, pracownika pozwanego, który podjął próbę wciągnięcia powoda do bazy. Ostatecznie instruktor wszedł na bazę i przyciągał do niej powoda. Powód poprosił instruktora, by ściągnął go na dół. Nie chciał kontynuować zjazdu, gdyż był zbyt zmęczony. Instruktor zabezpieczył go liną i postanowił ściągnąć na dół. W czasie rozpoczęcia sprowadzania powoda na dół nie zadziałała rolka stop i powód spadł na ziemię z bazy z wysokości 5-6 metrów. Po upadku na moment stracił przytomność. Na miejsce wypadku niezwłocznie przyjechała karetka pogotowia, która zabrała powoda do szpitala w S..

Dowód: oświadczenie powoda, k. 181, zaświadczenie Instruktora Dyscypliny (...) Alpinizm Jaskiniowy i Skalkowy, k. 181- 182, zeznania świadka K. P., k. 260 – 260v, zeznania świadka W. P., k. 261v – 262, zeznania świadka T. W., k. 262v- 263, przesłuchanie powoda, 00:37:38, 00:46:16 protokół rozprawy z dnia 19 marca 2015r., k. 1106 – 1106v.

Czynności instruktora w dniu 20 września 2009r. na terenie P. C. pełnił T. W., pracownik pozwanego.

Dowód: zeznania świadka T. W., k. 262v- 263.

Upadek powoda był wynikiem błędu instruktora, T. W..

Błąd polegał, bądź na wadliwym założeniu liny, bądź na naciśnięciu przez instruktora, pod wpływem emocji, przyrzędu, powodując swobodny przepływ liny, a tym samym upadek powoda. Warunkiem uniemożliwiającym swobodny przepływ liny jest trzymanie liny „za” przyrzędem, czyli za tę część, która dochodzi do stop – rolki. Aby ustrzec się przed błędem wadliwego wpięcia liny, należało przeprowadzić kontrolę działania systemu przy zachowanej asekuracji, w tym przypadku - kontroli działania lonż asekuracyjnych, którymi powód był przypięty do stanowiska na podeście.

Nadwaga powoda nie miała wpływu na zaistnienie wypadku. Utrudniała jedynie wciągnięcie go na podium.

Nie ma żadnych przeciwwskazań, by osoba otyła korzystała z parków linowych. Ograniczenia sprzętów dotyczą wyłącznie technicznej kwestii, tj. rozmiaru uprząży, którą bezpiecznie można używać w czasie pokonywania przeszkód parku linowego. Nie było obiektywnych przesłanek, by nie dopuścić powoda do zjazdu tyrolskiego.

Dowód: opinia sądowa biegłego z zakresu alpinizmu, B. K., k. 711- 713.

W dniu 20 września 2009r. powód został przyjęty do szpitala w S. w stanie ogólnym dobrym z zachowanym kontaktem słowno – logicznym. Rozpoznano u niego złamanie kompresyjne trzonu kręgosłupa Th 12 oraz złamanie obu kości piętowych. Powód nie wymagał interwencji chirurgicznej.

Dowód: wyniki badań, k. 52, dokumentacja medyczna, k. 53 – 54, przesłuchanie powoda 00:47:31 protokół rozprawy z dnia 19 marca 2015r., k. 1106v.

Na wniosek powoda został on w dniu 20 września 2009r. przetransportowany do Szpitala (...) w W.. Został umieszczony na Oddziale (...). Stwierdzono, że nie występują u niego objawy neurologiczne. Założono mu gorset J.. W dniu 22 września 2010r. został wypisany ze szpitala w stanie ogólnym i miejscowym dobrym.

Zalecono mu kontrolę w (...) za około 4 tygodnie oraz zakazano obciążania obu kończyn przez okres 6 tygodni.

Dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego, k. 41, historia choroby, k. 79, dokumentacja medyczna, k. 80- 101, przesłuchanie powoda 00:47:31 protokół rozprawy z dnia 19 marca 2015r., k. 1106v.

W pierwszych tygodniach po upadku powód był posiniaczony, obolały. Zażywał tabletki przeciwbólowe 2-3 dziennie. Dokuczał mu ból stóp i pleców.

Po opuszczeniu szpitala powodem opiekowała się K. P.. Sporządzała zakupy, posiłki.

Dowód: częściowo zeznania świadka K. P., k. 260v, zeznania świadka W. P., k. 262, częściowo przesłuchanie powoda, 00:56:33 protokół rozprawy z dnia 19 marca 2015r., k. 1106v.

Dnia 21 października 2009r. powód zgłosił się na wizytę do Przychodni (...) spółki z o.o. w G., gdzie zapisano mu środki przeciwbólowe – K.. Był na wizycie również w dniu 17 listopada 2009r. celem uzyskania zaświadczenia o stanie zdrowia niezbędnego do przedłożenia Miejskiemu Zespołowi ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W.. Zapisano mu wówczas również K..

Dowód: historia choroby, k. 75-76.

W dniu 10 lutego 2010r. powód zgłosił się do Poradni (...) w W.. Uskarżał się wówczas na bolesność kręgosłupa oraz ograniczenia ruchomości kręgosłupa. Nadal cierpiał na nadciśnienie tętnicze i otyłość. W dniu 5 marca 2010r. zakończył rehabilitację. Nadal narzekał na bóle.

Dowód: historia choroby, k. 55 - 57, skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne, k. 58.

W dniu 5 maja 2010r. powód został poddany zabiegowi wertebroplastyki trzonu Th 12 kręgosłupa. Zalecono mu kontrolę w Poradni (...). Wskazano oszczędny tryb życia. Zabieg został wykonany w (...) Centrum (...) w G.. W związku z tym zabiegiem powód przebywał w powyższej jednostce zdrowia od dnia 24 maja do 25 maja 2010r.

Dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego (...) Centrum (...), k. 40, historia choroby, k. 62 - 66, dokumentacja medyczna, k. 67-74.

W dniach 9 – 30 listopada 2010r. powód przebywał w sanatorium miejscowości J. w (...). Dokonał dopłaty do kosztów związanych z zakwaterowaniem i wyżywieniem w kwocie 1050 zł. W czasie pobytu w sanatorium został poddany zabiegom w postaci: pływania, hydromasażu solankowego, ćwiczeń izometrycznych, ultradźwięków miejscowych, prądów interferencyjnych, kriokomory oraz magnetromu. W wyniku zabiegów uzyskano u powoda zmniejszenie bólów plet. Bóle kręgosłupa lędźwiowego według oświadczenia powoda utrzymywały się przez cały pobyt.

Dowód: faktura Vat nr (...), k. 38, karta informacyjna (...), k. 39.

W dniu 11 grudnia 2009r. powód został uznany przez (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym. Orzeczenie zostało wydane na czas do dnia 31 grudnia 2015r. W orzeczeniu wskazano, że powód wymaga zatrudnienia w warunkach chronionych, potrzebuje zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie oraz, że wymaga wsparcia w samodzielnej egzystencji.

Dowód: orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z dnia 11 grudnia 2009r., k. 106.

Przez wypadkiem powód pracował w (...) spółce z o.o. w P. na stanowisku doradcy technicznego ds. sprzedaży. Otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 5.000 zł. miesięcznie oraz prowizję według zasad określonych w umowie łączącej strony stosunku pracy: 2 % od zrealizowanej sprzedaży na podległym terenie do 500.000 zł., naliczanej zgodnie z obowiązującym regulaminem wynagradzania, 3 % od zrealizowanej sprzedaży na podległym terenie powyżej 500.000 zł., naliczanej zgodnie z obowiązującym regulaminem wynagradzania.

Prowizje uzyskiwane przez pracowników (...) spółki z o.o., w tym przez powoda, ustalane były w latach 2008 – 2011 dla każdego pracownika indywidualnie. Poszczególnym pracownikom były przydzielane terytoria działalności,

co wpływało na różnicowanie ich obrotów, dlatego niemożliwe jest porównanie stanowiska pracy na tym samym stanowisku.

Do obowiązków powoda należało wykonywanie działań zmierzających m.in. zwiększanie sprzedaży produktów będących w obrocie, zdobywanie nowych klientów, opieka i praca z wykonawcami, architektami oraz innymi odbiorcami produktów, promowanie i organizowanie szkoleń u klientów.

Przed wypadkiem powód zarabiał średnio 4.832,07 zł. miesięcznie.

Od września 2009r. do kwietnia 2011r. powód otrzymał łącznie od pracodawcy łącznie 77.846,22 zł., czyli średnio 3.892,31 zł. miesięcznie. Gdyby powód pracował otrzymałby za ten okres kwotę 96.641,40 zł. według przelicznika 4.832,07 zł. x 20 miesięcy, strata powoda wyniosła zatem 18.794,78 zł. tytułem utraconych korzyści.

Za luty 2011r. powód nie otrzymał żadnego wynagrodzenia, gdyż toczył spór z ZUS o przedłużenie świadczenie rehabilitacyjnego.

Decyzją z dnia 7 marca 2011r. ZUS odmówił powodowi przedłużenia świadczenia rehabilitacyjnego

Dnia 21 marca 2011r. powód podjął pracę u dotychczasowego pracodawcy.

Dowód: umowa o pracę, k. 112-117, zaświadczenie (...) spółki z o.o. w P. z dnia 26 czerwca 2012r., k. 422, przesłuchanie powoda 02:18:03, 02:21:33 protokół rozprawy z dnia 19 marca 2015r., k. 1109.

Przed wypadkiem powód pracował 8 – 12 godzin dziennie. Zdarzało się, że w weekendy wyjeżdżał na zawodowe spotkania. Były okresy, iż wyjeżdżał co weekend. Praca powoda polegała na pozyskiwaniu klientów - odbiorców chemii budowlanej. Powód obsługiwał województwo (...) oraz (...).

Powód nie posiadał stałego miejsca pracy, tj. pokoju i biurka, zapewnianego przez pracodawcę. Poszukiwał klientów m.in. korzystając z własnego zaplecza.

Dowód: zeznania świadka I. D., k. 480, przesłuchanie powoda 02:18:03 protokół rozprawy z dnia 19 marca 2015r., k. 1109.

Od dnia 20 września 2009r. do 20 marca 2010r. powód przebywał na zwolnieniu lekarskim. W tym czasie nie otrzymywał prowizji.

Dowód: informacja (...) spółki z o.o. , k. 105, pismo B. z dnia 26 czerwca 2012r., k. 422, karta ewidencji czasu pracy, k. 224.

Od 21 marca 2010r. do 14 stycznia 2011r. powód przebywał na zasiłku rehabilitacyjnym. Decyzją z dnia 1 marca 2011r. ZUS odmówił powodowi prawa do świadczenia rehabilitacyjnego

Dowód: orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, k. 102, 103 – 104, decyzja ZUS z dnia 1 marca 2011r., k. 298, orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 25 lutego 2011r., k. 299, decyzja ZUS z dnia 7 października 2010r., k. 302-303, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, k. 304 – 305, orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, k. 310 – 311.

W dniu 21 marca 2011r. powód wrócił do pracy. Jego obowiązki uległy zmianie z uwagi na orzeczenie o niepełnosprawności. Mógł bowiem pracować 7 godzin dziennie, bez możliwości nadgodzin.

Pismem z dnia 12 sierpnia 2011r. pracodawca wypowiedział mu dotychczasowe warunki płacy i pracy w części dotyczącej czasu pracy, miejsca pracy, prowizji, zajmowanego stanowiska, zakresu czynności z zachowaniem 3 - miesięcznego okresu wypowiedzenia. Pracodawca wskazał, że powód będzie zatrudniony na stanowisku specjalisty w dziale PM/ (...), a miejscem wykonywania pracy będzie Oddział (...) w Ś.. Wskazano, że pracownik będzie zatrudniony

w pełnym wymiarze pracy z uwzględnieniem orzeczenia o stopniu niepełnosprawności. Miejscowość Ś. jest oddalona od ówczesnego miejsca zamieszkania powoda o 400 km.

Przyczyną wypowiedzenia warunków umowy pracy i płacy był ograniczony telefoniczny dostęp klientów do powoda oraz brak możliwości pełnego uczestniczenia powoda w szkoleniach i comiesięcznych spotkaniach zespołu, w trakcie których omawiana była strategia sprzedaży, sposoby promowania produktów u klientów, rankingi sprzedaży i klientów, co automatycznie ograniczało dostęp powoda do obiegu informacji i wpływało na wykonywane przez powoda obowiązki.

Powód przyjął nowe warunki pracy i płacy.

Dowód: zaświadczenie B. the (...) Company z dnia 26 czerwca 2012r., k. 422, przesłuchanie powoda 01:20:31, 02:23:26 protokół rozprawy z dnia 19 marca 2015r., k. 1107, k 1109.

W okresie od września 2008r. do sierpnia 2009r. powód otrzymał wynagrodzenie w następującej wysokości:

- w sierpniu 2009r. – 5.068,32 zł.;
- w lipcu 2009r. – 5.186,98 zł.;
- w czerwcu 2009r. – 5.815,68 zł.;
- w maju 2009r. – 5.776,29 zł.;
- w kwietniu 2009r.- 4.453,30 zł.;
- w marcu 2009r. – 4.328,86 zł.;
- w lutym 2009r. – 5.067,46 zł.;
- w styczniu 2009r. o 5.020,56 zł. ;
- w grudniu 2008r. – 4.502,49 zł.;
- w listopadzie 2008r. – 4.738,26 zł.;
- w październiku 2008r. – 3.731,38 zł.;
- we wrześniu 2008r. – 4.295,26 zł.

Dowód: potwierdzenie przelewu, k. 118-129.

W okresie od września 2009r. do kwietnia 2011r. powód otrzymał wynagrodzenie w następującej wysokości:

- w kwietniu 2011r. – 3.854,42 zł.;
- w marcu 2011r. – 1.485,63 zł.;
- w styczniu 2011r. – 3.737,89 zł.;
- w grudniu 2010r. – 4.080,40 zł.;
- w listopadzie 2010r. – 3.742,39 zł.;
- w październiku 2010r. – 3.865,44 zł.;

- we wrześniu 2010r. – 3.741,40 zł.;
- w sierpniu 2010r. – 3.865,44 zł.;
- w lipcu 2010r. – 3.964,24 zł. ;
- w czerwcu 2010r. – 4.484,40 zł. ;
- w maju 2010r. – 4.633,64 zł. ;
- w kwietniu 2010r. – 4.401,75 zł.;
- w marcu 2010r. – 4.121,61 zł.;
- w lutym 2010r. – 7.649,45 zł. ;
- w styczniu 2010r. – 4.121,61 zł.;
- w grudniu 2009r. – 4.038,17 zł.;
- w listopadzie 2009r. – 3.989,50 zł.;
- w październiku 2009r. – 3.930,71 zł.
- we wrześniu 2009r. – 4.138,22 zł.

Dowód: potwierdzenie przelewu, k. 130 – 148.

W związku z przyjęciem pracy w Ś. powód zamieszkał, wpierw w C. w okresie od grudnia 2010r. do 30 września 2012r., następnie w miejscowości J.. Tam mieszkał do czerwca 2014r.

W dniu 1 stycznia 2012r. powód zawarł z B. J. umowę najmu lokalu mieszkalnego położonego w C. przy ul. (...). Przedmiotem umowy był pokój mieszkalny o powierzchni 11,4 m kw z przynależną łazienką oraz dostępem do wspólnej kuchni. Strony umowy umówiły się na czynsz w kwocie 4.000 zł. za okres od stycznia do maja 2012r., pozostałą część 340 zł zostanie zapłacona do końca maja 2012r., a czynsz za miesiąc czerwiec wynosi 868 zł.

W dniu 30 czerwca 2012r. powód zawarł z B. J. kolejną umowę najmu na okres 3 miesięcy z czynszem ustalonym na kwotę 868 zł. Powód płacił umówiony czynsz.

Dowód: umowa najmu, k. 313 – 315, k. 980 – 981, dowody wpłaty, k. 982, przesłuchania powoda 02:30:06 protokół rozprawy z dnia 19 marca 2015r., k. 1109, umowa najmu z dnia 30 czerwca 2012r., k. 983-984, dowody wpłaty, k 985 – 986.

W październiku 2012r. powód zamieszkał w miejscowości J.. Mieszkał tam do czerwca 2014r. Płacił w tym czasie za usługi agroturystyczne w J.:

- w październiku 2012r. kwotę 800 zł.;
- w listopadzie 2012r. – 1.000 zł.;
- w grudniu 2012r. o 1.000 zł.;
- w styczniu 2013r. – 1.000.;
- w lutym 2013r. – 1.000 zł.;

- w marcu 2013r. – 1.000 zł.;
- w kwietniu 2013r. – 1.000 zł.;
- w maju 2013r. – 1.000 zł.
- w czerwcu 2013r. – 1.000 zł.;
- w lipcu 2013r. – 1.000 zł.;
- w sierpniu 2013r. – 1.000 zł.;
- we wrześniu 2013r. – 1.000 zł.;
- w październiku 2013r. – 1.100 zł.;
- w listopadzie 2013r. – 1.000 zł.;
- w grudniu 203r. – 1.000 zł.;
- w styczniu 2014. – 900 zł.;
- w lutym 2014r. – 1.100 zł.;
- w marcu 2014r. – 1.000 zł.

Dowód: dowody wpłaty, k. 978-996.

Od lipca 2014r. powód jest osobą bezrobotną. Pracodawca rozwiązał z nim umowę o pracę z uwagi na likwidację stanowiska pracy.

W lipcu 2014r. powód wrócił do K., do domu, który wybudował wraz z żoną za pieniądze z kredytu mieszkaniowego zaciągniętego w 2007r. w (...) Bank S.A. Na moment zamknięcia rozprawy nadal był osobą bezrobotną.

Dowód: przesłuchanie powoda 01:18:57, 01:23:36 protokół rozprawy z dnia 19 marca 2015r., k. 1107 – 1107v.

W związku z rozwiązaniem umowy o pracę powód, w czerwcu 2014r., otrzymał od pracodawcy odprawę w wysokości około 20.000 zł.

Dowód: przesłuchanie powoda 01:42:45, 02:57:28 protokół rozprawy z dnia 19 marca 2015r., k. 1107v, k. 1110v.

We wrześniu 2009r., 2 – 5 dni po wypadku, powód za 19.000 zł. kupił dla siebie samochód marki B. (...) rocznik (...). (...) w zasadzie nie było mu potrzebne. Kupił samochód, gdyż był przekonany, że pracodawca obierze mu auto służbowe. Tak się nie stało, nadal miał możliwość korzystania z auta służbowego. Gdy powód przeniósł się do Ś. B. pozostało w K..

Powód w zasadzie nie korzystał z B.. To był awaryjny środek lokomocji. Sprzedał je w 2013r.

Dowód: zeznania świadka I. D., k. 480, przesłuchanie powoda 01:53:26, 01:57:22, 01:58:18, 02:03:01 protokół rozprawy z dnia 19 marca 2015r., k. 1108 – 1108v.

Dnia 9 listopada 2011r. powód zawarł z Bankiem (...) S.A. umowę pożyczki w kwocie 20.500 zł. na cel konsumpcyjny do spłaty w 60 ratach miesięcznych. Z uzyskanej kwoty pożyczki uregulował przede wszystkim swe długi. Resztę pieniędzy przeznaczył na życie.

Dowód: umowy pożyczki z dnia 9 listopada (...), k. 320-324, przesłuchanie powoda 02:07:51, 02:10:52 protokół rozprawy z dnia 19 marca 2015r., k. 1108v.

W okresie od października 2010r. do marca 2012r. z rachunku bankowego B. H. – ojca powoda nastąpiły wpłaty na rzecz rachunku bankowego powoda kwoty łącznej 12.500 zł., tj. w dniu 15 października 2010r. – 5.000 zł., w dniu 15 marca 2011r. – 3.000 zł., w dniu 20 stycznia 2012r. – 2.500zł. oraz w dniu 12 marca 2012r. – 2.000 zł.

Dowód: potwierdzenie wpłat, k. 354- 357, zeznania świadka B. H., k. 448 – 448v.

Na podstawie umowy z dnia 10 grudnia 2007r. powód wraz z żoną, I. H. zaciągnął kredyt w (...) Banku SA w W. w kwocie 400.000 zł., denominowanym w (...) na budowę domu mieszkalnego w K.. Okres kredytowania wyniósł 360 miesięcy. Powód ubezpieczył kredyt.

W związku z wypadkiem z dnia 10 września 2009r. powód złożył do wniosek do ubezpieczyciela o wypłatę świadczenia z tytułu umowy „Ubezpieczenie na życie kredytu mieszkaniowego”. Uzyskał z tego tytułu, mocą decyzji ubezpieczyciela z dnia 8 czerwca 2011r., świadczenie w wysokości 175.000 zł.

Dowód: zaświadczenie (...) Bank SA Oddział w G., k. 19, zaświadczenie (...) Bank S.A. z dnia 7 kwietnia 2011r., k. 21 – 23, umowa kredytu na cele mieszkaniowe (...), k. 325- 346, wniosek o wypłatę świadczenia, k. 347-349, zgłoszenie zdarzenia ubezpieczeniowego, k. 350 – 351, pismo (...) Bank S.A. z dnia 8 czerwca 2011r., k. 352, oświadczenie powoda, k. 353, przesłuchanie powoda 02:35:31, 02:38:03, 03:14:17, 03:15:40 protokół rozprawy z dnia 19 marca 2015r., k. 1109, k. 1109v, k. 1112.

W 2010r. powód złożył do pozwanego, Towarzystwa (...) S.A. w W., wniosek o wypłatę zadośćuczynienia i odszkodowania w związku z wypadkiem z dnia 20 września 2009r.

Pismem z dnia 4 listopada 2010r. pozwany A. odmówił powodowi wypłaty odszkodowania. Jednakże ostatecznie decyzją z dnia 12 stycznia 2011r. pozwany przyznał i wypłacił powodowi kwotę 40.000 zł. tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 4.503,09 zł. tytułem zwrotu kosztów leczenia.

Kwota powyższa nie zawierała kosztów dopłaty do turnusu rehabilitacyjnego w ośrodku (...), tj. kwoty 1050 zł.

Dowód: pismo pozwanego A. z dnia 4 kwietnia 2010r. , k. 107 – 108, decyzja z dnia 12 stycznia 2011r. o przyznaniu odszkodowania, k. 110 - 111.

Na początku 2014r. powód otrzymał kwotę 80.000 zł. z ubezpieczenia grupowego, które posiadał w zakładzie pracy, (...) spółce z o.o. w P..

Dowód: przesłuchanie powoda 03:12:58, 03:22:12 protokół rozprawy z dnia 19 marca 2015r., k. 1111v, k. 1112.

Przed wypadkiem powód był domatorem i wolny czas raczej spędzał w domu. Nie uprawiał żadnej dyscypliny sportowej, nie był aktywny fizycznie. Nie miał w domu roweru, ani piłki. W okresie małżeństwa zdarzało mu się wyjść za namową żony na spacer.

Powód był aktywny na wyjazdach służbowych. Włączał się w tańce. Zdarzyło się, że na wyjeździe integracyjnym uczestniczył w wyprawie górskiej, raz jeździł na quadach. Na wyjazdach grywał w piłkę. Miał dość dobrą kondycję.

Dowód: zeznania świadka I. D., k. 479 – 480, zeznania świadka J. M., k. 829, zeznania świadka A. O., k. 882.

Powód ma 40 lat. Z zawodu jest pedagogiem. Rozpoczął pracę w 1998r. jako magazynier, następnie jako sprzedawca. Pracował w O. (luty 1999r. – maj 2000r.), w Komforcie (od maja 2000r. do czerwca 2003r.), dalej jako specjalista ds. importu w W. (od czerwca 200r. do lipca 2007r.), zaś od lipca 2006r. pracował w firmie (...). Od sierpnia 2007r. rozpoczął pracę w (...) spółce z o.o. w P..

Dowód: akta osobowe powoda, k. 582, przesłuchanie powoda 02:12:46 protokół rozprawy z dnia 19 marca 2015r., k. 1108v.

W wyniku wypadku powód doznał złamania kompresyjnego kręgu Th 12 i złamania obu kości piętowych bez przemieszczenia. Długotrwałym następstwem urazów kończyn był przewlekły zespół bólowy. Trwałym następstwem złamania kręgu Th 12 był przewlekły zespół bólowy i ograniczenia ruchomości.

Złamanie kręgu Th 12 stanowi 15 % uszczerbku na zdrowiu powoda, zaś złamanie kości piętowych – 8 % uszczerbku.

W. to zabieg polegający na przezskórnym wstrzyknięciu cementu kostnego do zmienionego patologicznie trzonu kręgowego. Głównym celem wertebroplastyki jest redukcja, a zazwyczaj całkowite zniesienie dolegliwości bólowych kręgosłupa. U powoda były wskazania do wykonania powyższego zabiegu.

Gorset J. stosuje przy nieoperacyjnym złamaniu kręgosłupa odcinka piersiowo – lędźwiowego. Powoduje on unieruchomienie tułowia poprzez wymuszenie lordozy w odcinku lędźwiowym przy pomocy trzech punktów podporu. Nie uniemożliwia chodzenia. Utrudnia natomiast schyłanie się i rotację tułowia. Gorset ten stosuje się przez okres 3 miesięcy od wystąpienia złamania.

Złamanie w odcinku piersiowym jest przyczyną silnych dolegliwości bólowych związanych, zarówno z poruszaniem się, jak i innymi czynnościami, takimi jak kaszel, parcie brzuszne. Okres ostrego bólu trwa około 6 tygodni.

U powoda nie występuje ryzyko powstania powikłań wskutek doznanych złamań.

Ze strony kręgosłupa istnieje ryzyko nasilenia zmian zwyrodnieniowych w obrębie uszkodzonego odcinka. Powód cierpi na otyłość II/III i to z powodu tak dużej otyłości istnieje duże ryzyko zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa piersiowo – lędźwiowego.

U powoda występują przeciwwskazania do nadmiernego obciążania kręgosłupa i czynności związanych z gwałtownym dociążaniem kręgosłupa jak np. zeskoki, jazda samochodem po nierównościach. Pływanie, bieganie, jazda na rowerze nie są przeciwwskazane z uwagi na przeżyty uraz. Ograniczenia bardziej dotyczą zwiększonej masy. Powód nie wymaga oszczędnego trybu życia.

Powód odzyskał sprawność fizyczną pozwalającą mu funkcjonować i powrócić do pracy.

Niesubordynacja w szpitalu w W. nie doprowadziła do pogorszenia jego stanu zdrowia.

Pobyt powoda w sanatorium w dniach 9- 30 listopada 2010r. był uzasadniony z punktu widzenia prawidłowości leczenia urazów, których doznał w wypadku w dniu 20 września 2009r. Nastąpiła poprawa zdrowia.

Dowód: opinia sądowa z zakresu ortopedii i traumatologii ruchu, M K., k. 569- 576, pismo biegłego M. K. z dnia 26 kwietnia 2014r., k. 834.

Powód nie demonstruje zaburzeń charakterystycznych dla (...) (zespołu stresu pourazowego), ani zaburzeń adaptacyjnych. Nie stwierdza się też trwałych zmian osobowości, które pozwoliłyby zdiagnozować u powoda zaburzenia opisywane jako trwałe zaburzenia po przeżyciu sytuacji ekstremalnej.

Dowód: opinia sądowa z zakresu psychologii, W. H., k. 908-910.

Zdarzenie z dnia 20 września 2009r. wywołało u powoda okresową potrzebę rehabilitacji.

Rehabilitacja to proces medyczno – społeczny, który dąży do zapewnienia osobom niepełnosprawnym godziwego życia w poczuciu użyteczności społecznej i bezpieczeństwa społecznego.

Leczenie usprawniające to leczenie dysfunkcji, która ulega zmniejszeniu dzięki zastosowanym metodom, np. poprzez zastosowanie fizjoterapii. U powoda następstwem wypadku mogła być ograniczona wydolność chodzenia, osłabienie kończyn dolnych, niemniej w dniu w dniu 10 lutego 2010r. takich dysfunkcji nie stwierdzono. Należy zatem przypuszczać, że powód już wówczas odzyskał sprawność samodzielnie i nie było wskazań do stosowania ćwiczeń w usprawnianiu.

Medyczne wskazania do leczenia usprawniającego w ośrodku (...) były względne. Wydolność funkcjonalną powoda oceniona jako pełną. Kierowanie pacjentów do ośrodka (...) po urazach w pełni wydolnych lub o nieznacznej ograniczonej wydolności jest powszechną praktyką, dlatego też pobyt powoda w ośrodku (...) z tego względu uznać należy za uzasadnione.

Potrzeba rehabilitacji powoda nie utrzymywała się dłużej niż do dnia wypisu z ośrodka (...). Bólu pleców nie można uznać za wskazanie do rehabilitacji.

Obecnie brak jest wskazań do leczenia usprawniającego powoda.

Brak jest uzasadnienia do zaopatrzenia w obuwie ortopedyczne – brak deformacji stopy, niezaburzona płaszczyzna podparcia stopy.

U powoda nie rozpoznano urazu kręgosłupa szyjnego, w związku z czym brak jest uzasadnienia do zastosowania kołnierza na kręgosłup szyjny i specjalnej poduszki jako formy leczenia następstwa.

Dowód: opinia sądowa z zakresu rehabilitacji, P. K., k. 913-919.

Od strony neurologicznej zdrowotne skutki zdarzenia z dnia 20 września 2009r. pod postacią złamania kompresyjnego trzonu kręgu piersiowego Th 12 są obecnie wygojone bez powikłań.

Dolegliwości odczuwane obecnie przez powoda są podmiotowe – wielomiejscowe. Pozostają bez związku przyczynowo – skutkowego z urazami, których doznał wskutek upadku z dnia 20 września 2009r. W okresie wczesnym po zdarzeniu skutki złamania kręgu były odczuwalne jako ból i konieczność noszenia ortezy.

Od strony neurochirurgicznej skutki wypadku nie wpłyną istotnie w przyszłości na zdrowie powoda.

Stopień uszczerbku za doznany uszczerbek – 0 %.

Skutki wypadku nie wymagają obecnie leczenia.

U powoda wskutek wypadku nastąpiło złamanie kręgosłupa bez przemieszczeń, bez ryzyka uszkodzenia układu nerwowego. Obecnie brak jest cech uszkodzenia rdzenia kręgowego oraz korzeni nerwowych, które mogłyby być związane ze złamaniem Th 12.

Zgłaszane bóle wielomiejscowe, pleców i nóg związane są ze zmianami dyskopatycznymi i zwyrodnieniowymi, korelują one z dolegliwościami niezwiązanymi ze zdarzeniem.

Złamanie jest obecnie wygojone bez powikłań, bez istotnego złamania osi kręgosłupa, pozostało niewielkiego stopnia sklinowacenie kręgu.

Dowód: pisemna opinia z zakresu neurochirurgii P. Z., k. 1027-1028v.

Sąd zważył:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie jedynie w niewielkiej części.

Między stronami bezsporne jest, że powód doznał urazu podczas zjazdu tyrolskiego w D. C. w S. w dniu 20 września 2009r. oraz, że wskutek tego wypadku doznał kompresyjnego złamania kręgosłupa w zakresie kręgu Th 12 i złamania kości piętowych. Poza sporem jest również, iż w dniu wypadku pozwany, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. objęta była ubezpieczeniem u pozwanego, Towarzystwa (...) S.A. w W., w zakresie odpowiedzialności cywilnej, zarówno za szkody na osobie, jak i na mieniu. Nie ulega wątpliwości, że odpowiedzialność prawna obu pozwanych za skutki zdarzenia z dnia 20 września 2009r. zależy od ustalenia, czy pozwany, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S., dopuścił się zaniedbań, zaniechań, czy błędu w związku z asekuracją powoda przy opuszczaniu go z bazy w trakcie zjazdu tyrolskiego, tj. czy zachowanie pozwanego nosiło cechy czynu zabronionego.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci opinii sądowej biegłego, B. K. (2) (k. 711-713) pozwala na wniosek, że upadek powoda z bazy podczas zjazdu tyrolskiego był wynikiem błędu instruktora D. C., T. W..

Z opinii powyższej wynika wprost, że bądź wadliwe założenie liny, bądź naciśnięcie przyrządu przez instruktora w niewłaściwym miejscu, spowodowało swobodny przepływ liny przez urządzenie, a w dalszej kolejności upadek powoda z bazy umieszczonej na wysokości 5-6 metrów.

Żadna ze stron nie złożyła zarzutów do powyższej opinii, a i sąd uznał ją za pełną i rzetelną, przez co w całości dał jej wiarę.

W tym miejscu zaznaczyć należy, że sąd pominął w materiale dowodowym opinię W. S. (2) dotyczącą przyczyn upadku powoda (k. 33- 36), gdyż była to opinia prywatna, sporządzona na zlecenie powoda. Nadto pozwani ją kwestionowali. W konsekwencji powyższego sąd pominął również dowód z zeznań świadka, W. S. (2) (k. 485v), albowiem nie posiadał on wiedzy o faktach, mających znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a treść jego zeznań stanowiła w istocie ocenę zaistniałego zdarzenia w oparciu o wiadomości specjalne, które bez wątpienia świadek ten posiadał. Niemniej, na potrzeby prowadzonego procesu cywilnego walor dowodowy posiada opinia sądowa, nie zaś opinia prywatna. Dlatego też to opinia biegłego sądowego z zakresu alpinizmu, B. K. (2) stała się dla sądu dowodem pozwalającym na ustalenie, że upadek powoda był wynikiem błędu instruktora.

W tym miejscu wskazać również należy, że z opinii biegłego sądowego, B. K. (2), wynika wprost, iż otyłość, na którą cierpiał powód w dniu zdarzenia nie stanowiła przeciwskazań do tego, by uczestniczył on w zjeździe tyrolskim. Brak jest bowiem zasad, które zabraniałyby osobom otyłym korzystać z tras w parkach linowych. Biegły wskazał, że czasem i osoby szczupłe mają problem z kondycją, z dokończeniem trasy, czy z dotarciem do bazy. Zatem masa ciała uczestnika nie stanowi okoliczności mających wpływ na dopuszczalność do zjazdu. Jedynym faktycznym ograniczeniem może być brak uprząży na bardzo otyłą osobą. W tej sprawie taka sytuacji nie wystąpiła. Zatem powód w dniu 20 września 2009r. mógł uczestniczyć w zjeździe tyrolskim i brak było obiektywnych okoliczności, które sprzeciwiałyby się temu. Stawiany więc zarzut pozwanego, (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w S., jakoby powód nie powinien decydować się na korzystanie ze zjazdu tyrolskiego, jest bez znaczenia dla odpowiedzialności pozwanych.

W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, zarówno pozwany, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. – na zasadzie odpowiedzialności za czyn niedozwolony oraz pozwany, Towarzystwo (...) S.A. w W. – na zasadzie odpowiedzialności akcesoryjnej, ponoszą odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 20 września 2009r.

1. Roszczenie o zapłatę kwoty 160.000 zł. tytułem zadośćuczynienia.

W myśl art. 444 par 1 i art. 445 par 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia w następstwie czynu niedozwolonego lub, gdy poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej, albo zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia.

W związku z uszczerbkiem na zdrowiu, którego powód doznał wskutek wypadku z dnia 20 września 2009r., otrzymał od pozwanego, Towarzystwa (...) S.A. w W. zadośćuczynienie w wysokości 40.000 zł. Spór w sprawie sprowadza się

do oceny, czy jest to kwota adekwatna do rozmiaru krzywdy powoda. Powód bowiem uważa, że właściwa wysokość zadośćuczynienia, to kwota 200.000 zł., stąd żądanie zapłaty kwoty 160.000 zł.

Wskazać należy, iż przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia w przypadku uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia należy uwzględnić czynniki obiektywne w postaci czasu trwania oraz intensywności cierpień fizycznych i psychicznych poszkodowanego, nieodwracalności skutków urazu (kalectwo, oszpecenie), rodzaj wykonywanej pracy, szansa na przyszłość, wieku poszkodowanego, a także czynniki subiektywne, jak poczucie nieprzydatności społecznej, bezradności życiowej itp. (uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973r., IIICZP (...), OSNCP 1974, nr (...), poz. (...) oraz wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004r., ICK (...), OSNC 2005, nr(...), poz. (...)). Nie bez znaczenia są też takie okoliczności, jak pozbawienie poszkodowanego możliwości osobistego wychowywania dzieci i zajmowania się gospodarstwem domowym lub korzystanie z pomocy innych osób przy prostych czynnościach życia codziennego.

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż wskutek zdarzenia z dnia 20 września 2009r. u powoda wystąpiło cierpienie fizyczne o średnim nasileniu.

Z dokumentacji medycznej ze szpitala w S. i z W. wynika, że powód został przyjęty do powyższych jednostek służby zdrowia w stanie ogólnym dobrym, z zachowanym kontaktem słowno – logicznym. Nie wystąpiły u niego objawy neurologiczne. Nie zaistniała też potrzeba przeprowadzenia operacji, a powód już w dniu 22 września 2009r. został wypisany ze szpitala, będąc zaopatrzony jedynie w gorset J.. W czasie pobytu w szpitalu w W. pacjent chodził, pomimo złamania kości piętowych i kręgosłupa. Zatem stwierdzić należy, że jego stan nie był na tyle poważny, jak to obecnie przedstawia powód.

Powód także podniósł twierdzenia, że przez wiele miesięcy od wypadku towarzyszył mu silny ból pleców, nie mógł chodzić z uwagi na załamanie kości piętowych, poruszał się na wózku, a ból pleców towarzyszy mu do chwili obecnej, czuje również drętwienia i bóle lewej nogi.

Powyższe twierdzenia zostały w znacznej części zweryfikowane przez biegłych sądowych. Z opinii sądowej biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii, M. K. (2), wynika, że ze złamaniem kręgu Th 12 oraz ze złamaniem kości piętowych związany był przewlekły zespół bólowy przez okres około 6 tygodni od zdarzenia. Jednocześnie biegły wskazał, że wprawdzie ze strony kręgosłupa istnieje ryzyko nasilenia zmian zwyrodnieniowych w obrębie uszkodzonego odcinka, lecz biegły podkreślił, że zwiększenie tego ryzyka jest związane z otyłością powoda. Podkreślił, że powód cierpi na otyłość II/III stopnia i to z powodu tak dużej otyłości istnieje duże ryzyko zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa. Natomiast biegły sądowy z zakresu (...), P. Z. podał, iż dolegliwości obecnie odczuwane przez powoda są podmiotowe – wielomiejscowe. Powstają bez związku przyczynowego z urazami, których doznał w wypadku w dniu 20 września 2009r. Wskazał, że jedynie we wczesnym okresie po zdarzeniu skutki tych urazów (złamań) były odczuwalne jako ból. Zgłaszane obecnie bóle pleców i nóg związane są zaś ze zmianami dyskopatycznymi i zwyrodnieniowymi.

Również twierdzenia powoda o tym, że przez wiele miesięcy potrzebował pomocy i opieki osób trzecich, wymagał nawet przewijania i stosowania zabiegów przeciwdleżynowych, nie zasługują na wiarę.

Sąd uznał za niewiarygodne, zarówno przesłuchanie powoda w powyższym zakresie, jak i zeznania świadków, K. P. i W. P., gdyż przeczy temu materiał dowody w postaci dokumentacji medycznej oraz opinii biegłych sądowych, a także zasady doświadczenia życiowego.

Z dokumentacji medycznej wynika bowiem, że powód podczas pobytu w szpitalu w W. był pacjentem niesubordynowanym, „poruszał się z pełnym obciążeniem, mimo przekazywanych powodowi przeciwskażeń”. Na okoliczność tę zwrócił uwagę biegły sądowy z zakresu rehabilitacji, P. K. (2), wskazując, że niewiarygodne są twierdzenia powoda, jakoby przez wiele tygodni był pacjentem leżącym, wymagającym stałej opieki osoby trzeciej. Jeżeli bowiem powód mógł chodzić bezpośrednio po urazie i nie miało to negatywnego wpływu na jego stan zdrowia, to mógł samodzielnie przejść do toalety, będąc już w domu. Przyjąć zatem można, iż skoro powód mógł się poruszać

bezpośrednio po urazie, to mógł samodzielnie pokonywać małe odległości w mieszkaniu, choć zapewne - w pierwszych tygodniach z trudnościami. Nie był zatem pacjentem leżącym.

Nadto z przesłuchania powoda wynika, że kupił on pojazd marki B. w okresie pierwszych dni po wypadku. Tymczasem zasady doświadczenia życiowego wskazują, że osoba po wypadku, obolała, schorowana, leżąca, wymagają opieki we wszystkich podstawowych sprawach życia codziennego, nie ma siły, a nawet ochoty na zakupy, tym bardziej na zakupy samochodu osobowego.

Mając na uwadze powyższe spostrzeżenia, sąd nie dał też wiary, że powód do maja 2012r. poruszał się na wózku. Brak jest bowiem dokumentacji medycznej, która wskazywałaby na takie zalecenia. Z dostępnej dokumentacji wynika jedynie zalecenie nieobciążanie pięt przez okres 6 tygodni. Z resztą biegły sądowy, M. K. (2) wskazał, że okres leczenia w zakresie załamania pięt wynosi właśnie 6 tygodni. Biegły sądowy z zakresu rehabilitacji podał, że u powoda następstwem wypadku była ograniczona wydolność chodzenia, osłabienie kończyn dolnych, niemniej dokumentacja medyczna wskazuje, że w dniu 10 lutego 2010r., podczas badania powoda nie stwierdzono takich dysfunkcji, co przemawia za wnioskiem, że w tym dniu powód był już sprawny i samodzielny oraz, że nie było już wskazań do stosowania ćwiczeń w usprawnianiu kończyn dolnych powoda.

Sąd nie dał również wiary powodowi, że przez wiele miesięcy powód nosił gorset J.. Z opinii biegłego sądowego, M. K. (2) wynika, że gorset J. stosuje się przez okres około 3 miesięcy od momentu wystąpienia złamania. Nie powoduje on całkowitego unieruchomienia pacjenta, skutkuje jedynie utrudnieniem schyłania się i rotacji tułowia. Stanowi unieruchomienie odcinka piersiowo – lędźwiowego, ale fakt ten nie uniemożliwia chodzenia.

Dalej wskazać należy, iż twierdzenia powoda, jakoby miewał koszmary noce w związku z wypadkiem, że stał się osobą przygnębioną i ponurą wskutek wypadku, również nie zasługują na wiarę.

Z opinii sądowej z zakresu psychologii, W. H. (2), wynika bowiem, że powód nie demonstruje zaburzeń charakterystycznych dla zespołu stresu pourazowego, ani zaburzeń adaptacyjnych. Nie występują też u niego trwałe zmiany osobowości, które pozwoliłyby zdiagnozować trwałe zaburzenia po przeżyciu sytuacji ekstremalnej. Nawet gdyby przyjąć, że towarzyszył mu stres i przygnębienie związane doznanymi urazami, a następnie chociażby z sytuacją związaną z przebywaniem na zwolnieniu lekarskim, czy w dalszej kolejności ze zmianą miejsca wykonywania pracy, to reakcja powoda na te nowe sytuacje mieściła się w granicach reakcji przeciętnego człowieka. Podkreślić w tym miejscu należy, iż stres towarzyszący powodowi nie spowodował jednak u niego zmian i zaburzeń w sferze życia psychicznego.

Podkreślenia wymaga również okoliczność, że z opinii biegłego sądowego z zakresu neurochirurgii, P. Z. wynika, iż złamania, których doznał powód wskutek wypadku z dnia 20 września 2009r. są całkowicie wygojone, a ze strony (...)nie doznał on żadnego uszczerbku na zdrowiu. Natomiast uszczerbek oceniony biegłego z zakresu (...) i (...), M. K. (2), wyniósł łącznie 22 %. Powyższe świadczy o tym, że uszczerbek na zdrowiu powoda nie był wysoki.

Nadto powodowi nie towarzyszą żadne trudności w codziennym funkcjonowaniu, które miałyby związek z urazami doznanymi w wypadku.

Zebrany materiał dowody w postaci powyższych opinii sądowych oraz z zeznań świadka, I. D., wynika, że powód wskutek wypadku nie musiał zrezygnować z żadnej aktywności. Zeznanie I. D. wskazują, że w czasie, gdy świadek tworzyła z powodem związek małżeński, tj. do 2009r., to nie posiadał on żadnej pasji, nie uprawiał żadnej dyscypliny sportowej, był raczej domatorem, który stronił od aktywności fizycznej. Nie był nawet posiadaczem roweru, czy piłki. Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, albowiem ich treść było spójna i logiczna.

Zatem wypadek i doznane urazy nie skutkowały zasadniczą zmianą stylu życia powoda. Powyższego wniosku sądu nie zmieniają zeznania świadków, J. M., czy A. O., że powód świetnia tańczył i pływał oraz, że na wyjazdach integracyjnych uczestniczył w wyprawie w góry i raz jeździł na quadach. Nawet jeśli powód włączał się w zabawę na wyjazdach integracyjnych, to nie znaczy, że posiadał określoną pasję oraz, że wypadek uniemożliwił powodowi jej kontynuowanie. Z resztą z opinii biegłego sądowego, M. K. (3) wynika, że powód jest w stanie jeździć rowerem, pływać, biegać oraz nie

wymaga on oszczędnego trybu życia. Także biegły sądowy, P. K. (2) podał, że brak jest obecnie podstaw do leczenia usprawniającego powoda, czy zaopatrzenia go w specjalne obuwie, czy inne urządzenia usprawniające. Również biegły, P. Z. nie podał, że stan zdrowia powoda wymaga szczególnego traktowania. Zatem, jeśli powód jest zainteresowany aktywnym spędzaniem wolnego czasu, to nie ma ku temu żadnych przeciwwskazań.

Mając na uwadze powyższe ustalenia i oceny, sąd uznał, że brak jest okoliczności, które uzasadniałyby podwyższenie powodowi zadośćuczynienia ponad kwotę 40.000 zł., przyznaną i wypłaconą mu przez pozwanego, Towarzystwo (...) S.A. w W.. Kwota ta jest adekwatna do zakresu cierpień powoda, które były dość silne w pierwszych tygodniach po zdarzeniu, co wykazał zebrany materiał dowodowy, lecz urazy zostały wygojone i na chwilę obecną nie występują ich negatywne skutki. Kwota żądanego zadośćuczynienia określona przez powoda na 200.000 zł. jest, zdaniem sądu, wynikiem roszczeniowej postawy powoda. Przejawia się one nie tylko w jego subiektywnych twierdzeniach w zakresie skutków doznanych urazów, o czym była mowa wyżej, ale również w oczekiwaniach kierowanych do pozwanych. Powód bowiem postawił im zarzuty, że nie wykazali żadnego zainteresowania sytuacją powoda, jego stanem zdrowia po wypadku, nie poczuli się do ułatwienia powodowi jego sytuacji, ani do żadnej aktywności w powyższym zakresie, nie podjęli również działań zapewnianiających powodowi pomoc psychologa (k. 280). Wskazał, że „pозwani w żadne sposób nie umniejszyli jego cierpieniom psychicznym, emocjonalnym, a tym bardziej fizycznym”. Powyższe świadczy o tym, że powód zdaje się zbyt wiele oczekiwać od pozwanych, którzy wprawdzie obowiązani są do naprawienia krzywdy, czy szkody powoda doznanej wskutek wypadku, nie należą jednak do kręgu podmiotów, które winny sprawować nad nim opiekę.

W konsekwencji powyższego, roszczenie powoda o zapłatę kwoty 160.000 zł., na podstawie art. 444 par 1 i art. 445 par 1 k.c. stosowanego a contrario zostało oddalone w całości.

2. Roszczenie zapłaty kwoty 30.071,68 zł. tytułem utraconych korzyści zostało przez sąd uwzględnione w części.

Sąd uznał za zasadne zasądzenie równicy w wynagrodzeniu, które powód otrzymywał w okresie przebywania na zwolnieniu lekarskim i przez okres pobierania zasiłku rehabilitacyjnego w związku ze stanem zdrowia wywołanym wypadkiem dnia 20 września 2009r., tj. w okresie od września 2009r. do stycznia 2011r, czyli przez 17 miesięcy. Różnicę tę sąd wyliczył w sposób zaproponowany przez powoda w uzasadnieniu pozwu, a mianowicie wyliczył średnią miesięczną za okres od września 2008r. do sierpnia 2009r. Uzyskał wyliczenie na kwotę 4.832,07 zł. Mając na uwadze dowody wypłat za okres od września 2009r. do dnia 14 stycznia 2011r. sąd wyliczył, że średnią miesięczną wynagrodzenia, które powód w tym czasie i otrzymał wyliczenie na kwotę 3.892,81 zł. Zatem różnica w wysokości uzyskiwanego dochodu wyniosła kwotę 939,42 zł.

Przeliczając ilość miesięcy od września 2009r. do stycznia 2011r. włącznie, sąd przyjął, że przez okres 17 m-cy stanowi kwotę do wypłaty, tj. 15.967,42 zł. (17 razy 939,42 zł.) Tę kwotę sąd uznał za zasadną w myśl art. 415 k.c.

Za ewentualną szkodę wynikającą z obniżonego wynagrodzenia za okres późniejszy pozwani, zdaniem sądu, nie ponoszą odpowiedzialności, gdyż zmniejszenie zarobków powoda w dalszym okresie czasu nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowo – skutkowym ze zdarzeniem z dnia 20 września 2009r.

3. Roszczenie o zapłatę kwoty 1050 zł. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W myśl art. 444 par 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszystkie wyniki z tego powodu koszty.

Zdaniem sądu, powód poprzez złożenie faktury vat nr (...) (k. 38) wykazał, że poniósł wydatek w wysokości 1.050 zł. w związku z dopłatą do zakwaterowania i wyżywienia całodobowego pobytu rehabilitacyjnego w sanatorium (...) w miejscowości J. w okresie od 9 listopada do 30 listopada 2010r. Nadto, z opinii biegłego sądowego z zakresu rehabilitacji, P. K. (2) wynika, że pobyt powoda w ośrodku (...) w powyższym okresie był uzasadniony z uwagi na rodzaj doznanych przez powoda urazów w dniu 20 września 2009r.

W konsekwencji powyższego, wydatek powoda w kwocie 1.050 zł. został uznany przez sąd jako zasadny i konieczny dla poprawy stanu zdrowia powoda. Wobec tego, że pozostał on w związku przyczynowo – skutkowym z urazami, których powód doznał w dniu 20 września 2009r., sąd na mocy art. 444 par 1 k.c., żądanie powyższe uwzględnił.

4. Roszczenie o zapłatę renty w wysokości 977,65 zł. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 444 par 2 k.c., jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Powód w żaden sposób nie wykazał, by zaistniały w niniejszej sprawie okoliczności uzasadniające zasądzenie na rzecz powoda renty. Powód ma 40 lat. Z zawodu jest pedagogiem. Jego dotychczasowa droga zawodowa wskazuje na fakt, iż od 1998r. zajmuje się on pracą w zakresie handlu. Z opinii sądowych przywołanych wyżej wynika, że powód powrócił do zdrowia, a dolegliwości, które zgłasza obecnie nie pozostają w związku przyczynowym z urazami, których doznał wskutek upadku w dniu 20 września 2009r. Powód wprawdzie od lipca 2014r. jest osobą bezrobotną, co jednak wynika z faktu likwidacji jego stanowiska pracy, a nie z jego zmniejszonymi możliwościami zawodowymi.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 444 par 2 k.c. stosowanego a contrario sąd oddalił powyższe żądanie.

5. Roszczenie o zapłatę kwoty 12.500 zł. tytułem zwrotu pożyczki powodowi przez jego rodziców nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd nie dał wiary przesłuchaniu powoda, jakoby jego rodzice pożyczili mu kwotę 12.500 zł. Z dowodów wpłat przedłożonych przez powoda (k. 354-357) wynika, że między rachunkami bankowymi powoda i B. H. były dokonywane przesunięcia kwot od 2.000 zł. do 5.000 zł. Tymczasem z zeznań świadka, B. H., wynika, że pożyczał on synowi kwoty od 200 zł. do 1.000 zł. (k. 488). Złożone do akt dowody w postaci potwierdzenia operacji bankowych świadczą jedynie, zdaniem sądu, o tym, że były dokonywane przesunięcia finansowe pomiędzy rachunkiem B. H. a rachunkiem powoda. Dowody te są nie wystarczające do wnioskowania, że rodzice powoda pożyczili mu kwotę łączną 12.500zł. Nawet, jeśli powód pożyczył pieniądze od rodziców, to nie wykazał, by przeznaczył je na wydatki związane z rehabilitacją. Na marginesie powód podczas przesłuchania wskazał, że nie oddał rodzicom pożyczonych pieniędzy.

Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należy, że żądanie powyższe jest całkowicie nieuzasadnione.

6. Roszczenie o zapłatę kwoty 19.000 zł. na zakup samochodu również nie zostało uwzględnione.

Z przesłuchania samego powoda wynika, że w czasie, gdy kupował samochód B., powód był w posiadaniu pojazdu służbowego. Wskazał również, że nowozakupione auto w zasadzie nie było mu z tego powodu potrzebne. Nie korzystał z niego. W czasie zaś, kiedy został przeniesiony do pracy do Ś., samochód B. pozostał w K.. Dodatkowo podkreślić należy, iż brak jest materiału dowodowego, który wykazywałby, że zakupiony przez powoda samochód B. był mu niezbędny z uwagi na stan zdrowia wywołany wypadkiem z dnia 20 września 2009r.

W konsekwencji powyższego stwierdzić należy, że brak jest jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia żądania również i w tej części.

7. Roszczenie o zobowiązanie pozwanego, Towarzystwa (...) S.A. w W. do zawarcia umowy ubezpieczenia oraz roszczenia zapłaty kwoty 600 zł. tytułem zwrotu kosztów zawarcia przez powoda umowy „ubezpieczenia kredytu” również nie zasługuje na uwzględnienie.

Podkreślić należy, że zawarcie umowy ubezpieczenia w związku z zaciągnięciem w 2007r. zobowiązaniem miało na celu objęcie ochroną zdarzeń z udziałem powoda, które skutkować będą jego niezdolnością do pracy. Powód wraz z małżonką określili kwotę ubezpieczenia. Żądanie powoda ukierunkowane na zawarcie umowy ubezpieczenia na dalszą kwotę pozostaje bez związku z odpowiedzialnością pozwanych za zdarzenie z dnia 20 września 2009r. Pozwani obowiązani są bowiem do naprawy zdarzeń pozostających z normalnym (adekwatnym) związku przyczynowo

- skutkowym z zaistniałym zdarzeniem. Żądania zawarcia umowy ubezpieczenia oraz żądanie zwrotu kwoty 600 zł. za zawarcie umowy ubezpieczenia przekracza taki związek.

8. Również w zakresie żądania zapłaty kwoty 27.659,64 zł. tytułem zwrotu pożyczki zaciągniętej przez powoda w (...) S.A. brak podstawy do jego uwzględnienia.

Okoliczność, że powód zawarł z Bankiem (...) S.A. umowę pożyczki w 2011r. została wykazana przez powoda poprzez złożenie umowy pożyczki na kwotę 20.500 zł. Przy czym treść umowy wskazuje, iż pożyczka przeznaczona została na cel konsumpcyjny. Sam powód zaś podał, iż w zdecydowanej większości kwota uzyskana z pożyczki została przeznaczona na spłatę jego długów, a w dalszej części „na życie”. Zobowiązanie powyższe nie pozostaje więc w bezpośrednim związku przyczynowym z wypadkiem z dnia 20 września 2009r.

9. Roszczenia o zapłatę kwoty 27.612 zł. również nie zasługuje na uwzględnienie.

Roszczenie zwrotu kosztów wynajęcia pokoju w J. i C. nie pozostaje w związku przyczynowo – skutkowym. Jest to żądanie zbyt daleko idące. Wskazać należy, iż odpowiedzialność pozwanych ma swe granice w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 20 września 2009r. Tymczasem z treści wypowiedzenia zamieniającego warunki pracy i płacy powoda nie wynika wprost, że przeniesienie do Ś. ma związek np. ze stanem zdrowia powoda. W treści wypowiedzenia wskazano bowiem, że przyczyną jego dokonania był ograniczony telefoniczny dostęp klientów do powoda oraz brak możliwości pełnego uczestniczenia powoda w szkoleniach i comiesięcznych spotkaniach zespołu, w trakcie których omawiana była strategia sprzedaży, sposoby promowania produktów u klientów, rankingi sprzedaży i klientów, co automatycznie ograniczało dostęp powoda do obiegu informacji i wpływało na wykonywane przez powoda obowiązki.

Nawet, gdyby uznać, że to stan zdrowia nie pozwalał powodowi na wykonywanie pracy na dotychczasowych warunkach, to zaangażowanie powoda w pracę, jego wiedza i doświadczenia dotychczas zdobyte mogły być atutem do uzyskania u tego samego pracodawcy stanowiska pracy przynoszącego satysfakcję powodowi. Przeniesienie do Ś. mogło być zatem wynikiem innych okoliczności, aniżeli tych które wprost powód podaje. Nadto podkreślić należy, że powód musi się liczyć z decyzjami pracodawcy, nawet tymi niekorzystnymi dla niego samego. Nie ma podstaw, by konsekwencjami decyzji pracodawcy, podjętymi prawie dwa lata po zdarzeniu, obciążać pozwanych. Gdyby uznać żądanie powoda za zasadne, to pozwani winni cały czas zwracać mu koszty wynajęcia mieszkania w innej miejscowości, aniżeli K.. Taka odpowiedzialność pozwanych nie pozostawałaby jednak, zdaniem sądu w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 20 września 2009r. Z resztą z opinii biegłych sądowych, wynika, że powód, na czas uzyskania wypowiedzenia zmieniającego warunki pracy i płacy (sierpień (...)) był już zdrowy. Zatem mógł poszukiwać zatrudnienia u innego pracodawcy, a nie G. się na pracę w Ś..

10. Żądanie dotyczące ustalenia odpowiedzialności pozwanych na przyszłość także zostało uznane przez sąd za niezasadne.

Żądanie powyższe oparte na treści art. 189 k.p.c. Zatem winien wykazać interes w jego uwzględnieniu. Obowiązkowi temu, zdaniem sądu, nie sprostał.

Powód dochodzący naprawienia szkody na osobie może mieć interes prawny w ustaleniu na przyszłość odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przeszłości. Sens wydania wyroku ustalającego zachodzi jednak wówczas, wtedy, gdy powstała sytuacja grozi naruszeniem stosunku prawnego lub statuuje wątpliwość co do jego istnienia lub nieistnienia. Interes prawny powinien być interpretowany z uwzględnieniem celowościowej wykładni tego pojęcia, konkretnych okoliczności danej sprawy i tego, czy strona może uzyskać pełną ochronę swoich praw w drodze powództwa o świadczenie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2004 r., II CK (...), Lex (...)).

Brak jest podstaw automatycznego stosowania art. 189 k.p.c. w sprawach o świadczenia związane z uszkodzeniami ciała lub rozstrojem zdrowia. Stwierdzić należy, że powód nie wykazał, że posiada interes prawny w uzyskaniu orzeczenia ustalającego odpowiedzialność pozwanego na przyszłość.

Nie zaproponował bowiem materiału dowodowego, który wykazywałby, że u powoda wystąpi nowa szkoda (uszczerbek na zdrowiu) w związku ze zdarzeniem z dnia 20 września 2009r. Wręcz przeciwnie, biegli sądowi zgodnie wskazali, że urazy powoda są wygojone, a trwałe skutki występujące obecnie nie powinny się pogłębiać. Dlatego powództwo o ustalenia zostało oddalone w całości.

Na koniec wskazać należy, iż sąd dokonał ustaleń faktycznych, opierając się na dokumentacji medycznej przedłożonej przez powoda, gdyż jej autentyczność nie była kwestionowana przez pozwanych.

Co do stanu zdrowia powoda sąd oparł się również o opinie sądowe biegłych z zakresu ortopedii i traumatologii ruchu, M. K. (2), z zakresu rehabilitacji, P. K. (2), z zakresu psychiatrii, W. H. (2) oraz z zakresu neurochirurgii, P. Z.. Powyższe opinie w pełny i rzetelny sposób przedstawiły ocenę stanu zdrowia powoda oraz rokowania na przyszłość. Wszyscy biegli oparli się na badaniach powoda oraz na przedłożonej dokumentacji medycznej. Miały one walor obiektywnych. Zarzuty stawiane przez powoda do powyższych opinii nie zdyskredytowały ich.

Powód pismem z dnia 18 czerwca 2013r. wnioskuje o wezwanie biegłego, M. K. na termin rozprawy celem wydania ustnej opinii uzupełniającej i szczegółowego rozpytywania biegłego (k. 596). Jednakże w treści powyższego pisma powód w istocie nie złożył żadnego zarzutu do opinii tego biegłego. Wezwanie na termin rozprawy sąd uznał za działania powoda ukierunkowane na obejście terminu zakreślonego przez sąd do złożenia zarzutów do opinii. Tymczasem wraz z doręczeniem opinii sądowej, sąd określił stronom (w tym powodowi) termin do składania zarzutów, pod rygorem pominięcia ich w toku późniejszego postępowania. Jedyny zwerbalizowany zarzut dotyczył tego, iż powód zakwestionował stanowisko biegłego, iż powód nie wymagał oszczędnego trybu życia.

Biegły, odnosząc się do powyższego, wskazał, że nie stwierdził on, iż powód nie wymagał oszczędnego trybu życia. Wskazał jedynie, że w chwili obecnej powód nie wymaga prowadzenia oszczędnego trybu życia.

Powód pismem procesowym z dnia 29 lipca 2013r. złożył wniosek o wezwanie na termin rozprawy biegłych W. H. (2) i P. K. (2) (k 951) celem zadawania pytań i ustnego wyjaśnienia opinii złożonych na piśmie. Sąd nie uwzględnił powyższego wniosku, albowiem powód w terminie zakreślonym przez sąd nie złożył żadnych konkretnych zarzutów do opinii powyższych biegłych. Powód przywołał linki z Internetu, załączył wydruki artykułów o zespole stresu pourazowego (k. 960 – 977), co nie może w istocie stanowić konkretnych zarzutów do opinii, lecz jedynie polemikę.

Powód, pismem procesowym z dnia 11 grudnia 2014r., wniósł o wezwanie biegłego, P. Z. na rozprawę celem zadawania pytań, ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie (k. 1043). Jeśli chodzi o zarzuty powód podał, że biegły na wskazał metody, jakiej użył do oceny stanu zdrowia powoda i jak go diagnozował (np. jego wydolności krążeniowej). Podał, iż nie można zgodzić się ze stwierdzeniem, że odczuwane bóle nie mają związku z przyczynowo – skutkowego ze zdarzeniem z dnia 20 września 2009r., gdyż złamania kręgu to bardzo poważny uraz i nigdy powód nie wróci do stanu sprzed wypadku, a każde załamanie daje objawy bólowe, pomimo prawidłowo zakończonego leczenia. Wskazał także, iż biegły nie stwierdził, w jakim procencie powód będzie odczuwał dolegliwości w przyszłości. Zarzucił brak rzetelności opinii z uwagi na użycie w niej określeń „jakoś” oraz „niewielki stopień sklinowacenia kręgu”.

Biegły, P. Z., w odpowiedzi na powyższe zarzuty, wskazał, że ze strony neurochirurgicznej aktywność sportowa jest wręcz wskazana, zamiast kolejnej rehabilitacji instytucjonalnej. Wskazał też, iż stan zdrowia powoda, w tym jego wydolność krążenia, czy objaw L. odnotował w sposób oczywisty, podał, że ból przy skrętach tułowia u osoby w wieku powoda z nadwagą jest powszechny i nie ma tu związku przyczynowego z wypadkiem. Stwierdził ponownie, że niemalże z pewnością powód nie będzie w przyszłości odczuwał skutków zdarzenia. W całości opinie swą podtrzymał (k. 1047).

Sąd uznał powyższe wyjaśnienia biegłego za wystraszające. Mając na uwadze wzajemne uzupełnianie się opinii neurochirurga, ortopedy i rehabilitanta, sąd uznał za zbędne wezwanie biegłego, P. Z. na termin rozprawy. Jego pisemne ustosunkowanie się do zarzutów stawianych przez powoda, sąd uznał za wystarczające.

Sąd nie uwzględnił wniosku powoda o dopuszczenie dowodu z opinii dietetyka i endokrynologa na okoliczność ustalenia aktualnego stanu zdrowia powoda, albowiem opinie biegłych wyżej wymienionych w pełny i rzetelny sposób przedstawiają stan zdrowia powoda. Opinie te są spójne, ich treść jest wzajemna. Opinie te korespondują ze sobą. Nadto wnioski dowodowe powoda te sąd uznał za spóźnione, albowiem na rozprawie w dniu 8 maja 2012r. został zakreślony stronom 21 dni do złożenia wszystkich zarzutów, twierdzeń i wniosków dowodowych, w terminie 21 dni, pod rygorem utraty prawa powoływania się na nie w dalszym toku postępowania.

W tym miejscu wskazać należy, iż powód zbyt wiele wymaga od biegłych sądowych. Podał w pismach procesowych, iż potrzebuje konsultacji z endokrynologiem, a ani neurolog, ani psycholog (biegły w niniejszej sprawie) „do tej pory nie zaproponowali” mu tego. Przecież powód mógł w ramach dbałości o stan swego zdrowia zgłosić się do endokrynologa i się diagnozować.

Odnosząc się zaś do zarzutów powoda zawartych w piśmie procesowym z dnia 23 czerwca 2015r. (k. 1165) sąd uznał je za spóźnione, gdyż zostały złożone ze znacznym uchybieniem terminu zakreślonego przez sąd do składania zarzutów do opinii biegłego.

Pismem procesowym z dnia 18 marca 2015r. powód złożył wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii nowych biegłych sądowych z zakresu neurochirurgii i neurotraumatologii, wskazując, iż biegły P. Z. nie podał według jakiej tabeli oraz, na jakich zapisach i regułach oparł się, wydał opinie o rzekomym 0 % uszczerbku powoda na zdrowiu.

Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczeniu dowodu z opinii nowych biegłych sądowych, w tym neurochirurga i neurotraumatologii uznając, że opinie dotychczasowych biegłych w sposób pełny, zgodny i rzetelny wskazują, jaki jest stan zdrowia. Nie ma między nimi sprzeczności. Biegły P. Z. wskazał zaś na 0 % uszczerbku na zdrowiu pod kątem neurochirurgicznym. Okoliczność, że powód kwestionuje te opinie, nie stanowiło podstawy do uwzględnienia wniosku o powołanie nowych biegłych.

Sąd oddalił również wniosek powoda złożony pismem procesowym z dnia 23 czerwca 2015r. o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka O. P., lekarza prowadzącego powoda. Biegli sądowi przeprowadzili bowiem badanie powoda, zapoznali się dokumentacją medyczną, zbędne stało się przesłuchaniami świadka na okoliczność stanu zdrowia powoda.

Reasumując, na podstawie art. 444 par 1 k.c. i art. 415 kc w zw. z art. 430 k.c. w stosunku do pozwanego (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. oraz na podstawie art. 805 k.c. w stosunku do pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W., sąd zasądził od pozwanych kwotę łącznie 17.017,42 zł., na którą złożyły się utracone korzyści w kwocie 15.967,42 zł. oraz wydatek związany z pobytem w Ośrodku (...) w wysokości 1.050 zł. W pozostałym zakresie, żądanie, jako niezasadne zostało oddalone.

Powyższa kwota została zasądzona in solidum, albowiem pozwani ponoszą odpowiedzialność za zdarzenie z dnia 20 września 2009r. na podstawie odrębnych stosunków prawnych, a brak jest przepisu, który regulowałby ich odpowiedzialność na zasadzie solidarności.

O odsetkach ustawowych sąd orzekł na podstawie art. 481 par 1 kc, albowiem powód nie wykazał, w jakiej dacie wzywał pozwanych do zapłaty na jego rzecz roszczeń objętych pozwem.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 108 k.p.c., w zw. z art. 98 par 1 k.p.c., pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

O nieuiszczonych kosztach sądowych rozstrzygnięto na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. jedn. Dz. U. z 2010r. , nr 90, poz. 594), mając na uwadze, że pozwani przegrali spór w 6 %. Na koszty te złożyło 6 % od nieuiszczonej przez powoda opłaty od zgłoszonych żądań.

Na oryginale właściwy podpis